

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Vieru Maria,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vieru Maria împotriva Procuraturii Generale cu privire la anularea actelor administrative și restabilirea în funcție

împotriva deciziei din 05 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău

*(Dosarul nr. 3ra-183/24
NR. PIGD 2-22089274-01-3ra-21022024)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a deciziei contestate.

Au examinat anterior cauza, judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani: I. Barbacaru
Curtea de Apel Chișinău : Gh. Mîra, A. Bostan, Gr. Dașchevici,

23 octombrie 2024

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților admisibilitatea recursului depus de Vieru Maria

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Diana Stănilă,

Ion Malanciuc, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La data de 23 iunie 2022 Vieru Maria a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Procuraturii Generale a Republicii Moldova, solicitând: anularea ordinului Procurorului general interimar nr. 355-p din 28.02.2022 „Cu privire la preavizarea angajaților în legătură cu modificarea structurii interne a Procuraturii”, în partea ce se referă la pct. 30 din Anexa nr. 1; anularea ordinului Procurorului General interimar nr. 845-p din 03.05.2022 „Cu privire la eliberarea din funcție”; anularea deciziei emisă în procedura prealabilă nr. 18-139/22-6020 din 03.06.2022; restabilirea Mariei Vieru în funcția de procuror în Secția tehnologii informaționale și combaterea crimelor cibernetice din cadrul Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale.

2. În motivarea acțiunii reclamanta a invocat că și-a început cariera în organele Procuraturii în anul 2001, când a fost numită în funcția de inspector în Secția generală a Procuraturii Generale, după care, la 27.12.2001 a fost desemnată în calitate de specialist principal în Secția relații cu mijloacele de informare în masă a Procuraturii Generale. În anul 2005 a fost desemnată în calitate de procuror interimar în Serviciul de presă al Procuraturii Generale, iar prin ordinul Procurorului General nr. 67-p din 25.01.2006, a fost reconfirmată în calitate de procuror în cadrul Serviciului de presă al Procuraturii Generale. Prin ordinul Procurorului General nr.391-P/29.04.2008 a fost desemnată în calitate de procuror șef al Serviciului de presă al Procuraturii Generale, funcție pe care a deținut-o până la 01.08.2016. Prin ordinul Procurorului General nr. 1074-p din 01.08.2016, a fost transferată în funcția de procuror în Secția tehnologii informaționale și combaterea crimelor cibernetice. Deși a fost transferată într-o altă secție, până în septembrie 2019, precum și în intervalul 16.01.2020 – 05.10.2021 (Dispoziția Procurorului General nr.3/4 din 16.01.2020), deopotrivă cu activitățile atribuite noii secții, a continuat să gestioneze și domeniul vizând asigurarea principiului transparenței în activitatea Procuraturii Republicii Moldova și comunicarea cu mass-media, întrucât subdiviziunea specializată de relații cu mass-media rămânea neacoperită cu personal calificat, sectorul fiind nefuncțional.

3. A relatat că prin dispoziția Procurorului-șef al Secției tehnologii informaționale și combaterea crimelor cibernetice nr. 1/4 din 20.01.2021 „Cu privire la distribuirea obligațiilor de serviciu procurorilor Secției tehnologii

informaționale și combaterea crimelor cibernetice”, a fost desemnată responsabilă de monitorizarea spațiului informațional în scopul identificării, reacționării prompte la semna, eventualei intervenții instituționale și prevenirii unor abateri de la lege, etc. La 24 ianuarie 2022 Procurorul general interimar a înaintat Consiliului Superior al Procuraturii un demers, prin care a solicitat Consiliului exprimarea acordului în vederea efectuării modificării structurii Procuraturii. Potrivit propunerilor Procurorului general interimar, s-a inițiat procedura de modificare a structurii Procuraturii, în sensul reducerii numărului de funcții din Procuratura Generală și realocarea acestora în procuraturile specializate. La demersul Procurorului General a fost anexat și Tabelul privind structura internă, reședințele și statul de personal al sistemului Procuraturii, „Secția tehnologiei informaționale și combaterea crimelor cibernetice”, a fost redenumită în „Secția combatere crime cibernetice”, iar unitățile de personal au fost reduse până la 3 funcții de procuror.

4. A opinat reclamanta că prin hotărârea Consiliului Superior al Procuraturii nr. 1-26/2022 din 10.02.2022, cu majoritate de voturi, s-a exprimat acordul pentru modificarea structurii Procuraturii Generale, procuraturilor specializate și procuraturilor teritoriale, potrivit Anexei, parte integrantă a hotărârii. Prin ordinul Procurorului General interimar nr. 354-p din 28.02.2022 „Privind modificarea Anexei nr. 1 la ordinul Procurorului General nr. 681-p din 15.06.2017”, s-a modificat structura internă și statul de personal al Procuraturii, aprobat prin ordinul Procurorului General nr. 681-p din 15.06.2017 „Privind structura internă, reședințele și statul de personal al sistemului Procuraturii”, potrivit Anexei nr. 1, parte integrantă a ordinului. Potrivit Anexei nr. 1 la ordinul Procurorului General interimar nr. 354-p din 28.02.2022 „Privind modificarea Anexei nr. 1 la ordinul Procurorului General nr. 681-p din 15.06.2017”, „Secția tehnologiei informaționale și combaterea crimelor cibernetice”, a fost redenumită în „Secția combatere crime cibernetice”, iar unitățile de personal au fost reduse până la 3 funcții de procuror. La aceeași dată, Procurorul General interimar a emis ordinul nr. 355-p „Cu privire la preavizarea angajaților în legătură cu modificarea structurii interne a Procuraturii”, prin care, în conformitate cu prevederile art. 88 alin. (1) lit. b), art. 184 alin. (1) lit. a) Codul Muncii și art. art. 11 alin. (1) lit. f), k) din Legea cu privire la Procuratură, s-a dispus preavizarea privind încetarea raporturilor de serviciu / contractului individual de muncă, următorii angajați ai Procuraturii, după cum urmează potrivit listei din Anexa nr. 1, parte-integrantă a ordinului. Ordinul respectiv i-a fost adus la cunoștință pe 02.03.2022.

5. A notat că la 04.03.2022 a fost invitată în cadrul Secției resurse umane din cadrul Aparatului Procuraturii Generale, unde a fost pusă în fața faptului de a-și exprima acordul scris la unica propunere de a fi transferată în funcția de procuror în Procuratura municipiului Chișinău, chiar dacă în cadrul Procuraturii Generale erau mai multe funcții vacante. În legătură cu acest fapt, la 26.04.2022 a înaintat în adresa Procurorului general interimar o cerere, prin care a comunicat despre faptul că își retrace acordul, consemnat prin recipisa din

04.03.2022, privind acceptarea transferării în funcția de procuror în Procuratura municipiului Chișinău, solicitând să-i fie propusă suplینirea unei funcții vacante similare de procuror în cadrul Procuraturii Generale, fapt pentru care și-a exprimat acordul prealabil.

6. Drept urmare, prin răspunsul Procurorului general interimar nr. 15/1-dp/145 din 28.04.2022, a fost notificată despre faptul că începând cu 03.05.2022, careva funcții vacante nesuplinite de procuror în cadrul Procuraturii Generale nu sunt. Suplimentar i s-a propus funcția de procuror în cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, care nu poate fi considerată ca o retrogradare în funcție în contextul Legii nr. 270/2018. Astfel i s-a adus la cunoștință că, în cazul în care va refuza să fie transferată într-o altă funcție de procuror până la 29.04.2022, începând cu 03.05.2022 punerea în aplicare a noii structuri interne și statul de personal al sistemului Procuraturii, va fi eliberată din funcția de Procuror.

7. Reclamanta a susținut că, la 29.04.2022 a înaintat Procurorului general interimar o cerere, prin care a solicitat repetat și respectuos, acordul pentru a fi transferată în oricare din funcțiile vacante de procuror în Procuratura Generală, inclusiv din cele suplinite în prezent, de procurorii delegați din procuraturile teritoriale și specializate. Fără a se expune asupra cererii din 29.04.2022, la data de 03.05.2022 Procurorul general interimar a emis ordinul nr. 845-p „Cu privire la eliberarea din funcție”. Potrivit ordinului respectiv, a fost eliberată din funcția de procuror în Secția tehnologiei informaționale și combaterea crimelor cibernetice din cadrul Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale și din sistemul procuraturii, pe motivul refuzului de a fi transferată la o altă procuratură, de la 29.04.2022. În drept, ordinul respectiv a fost întemeiat pe dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. f), art. 56 lit. b), art. 58 alin. (1) lit. b) și alin. (2), art. 62 alin. (5) din Legea cu privire la Procuratură, art. 119 Codul Muncii, art. 6 alin. (4) din Legea privind declararea averii și intereselor personale.

8. Reclamanta a relatat că, emitentul ordinului a indicat că prezentul act poate fi contestat în cazul dezacordului, în termen de 30 de zile în instanța de judecată, Judecătoria Chișinău sediul Râșcani. Potrivit art. 58 alin. (4) din Legea cu privire la Procuratură, ordinul Procurorului General privind eliberarea din funcție poate fi contestat în instanța de judecată în condițiile legii. Prin decizia nr. 18-139/22-602 din 03.06.2022 emisă în procedură prealabilă de Procuratura Generală, cererea prealabilă depusă de Maria Vieru a fost respinsă, fiind reiterat caracterul legal al ordinului de eliberare din funcție a reclamantei.

9. A invocat că, ordinul 845-p din 03.05.2022 emis de Procuratura Generală, este un act administrativ defavorabil reclamantei, așa cum prin acesta, Maria Vieru a fost eliberată în mod ilegal din funcția de procuror în Secția tehnologiei informaționale și combaterea crimelor cibernetice din cadrul Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale și din sistemul procuraturii. Iar ordinul Procurorului general interimar nr. 355-p din 28.02.2022 „Cu privire la preavizarea angajaților în legătură cu modificarea structurii interne a Procuraturii”, în partea ce se referă la pct. 30 din Anexa nr.

1, este o operațiune administrativă, în sensul art. 15 Codul administrativ, care poate fi contestat concomitent cu actul administrativ individual defavorabil.

10. Prin urmare, reclamanta revendica apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ, și anume, dreptul la muncă. La caz, este întrunită și condiția revendicării unui drept legitim și în conformitate cu art. 39 din Codul administrativ. Ordinul Procurorului general interimar nr. 845-p din 03.05.2022 a fost contestat cu cerere prealabilă, care a fost respinsă de Procuratura Generală, situație ce denotă că a fost respectată procedura prealabilă. Astfel, Inițierea procedurii administrative de eliberare din funcție a reclamantei, a fost generată de aprobarea modificărilor la structura Procuraturii generale, procuraturilor specializate și procuraturilor specializate, prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-26/2022 din 10.02.2022. Potrivit hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-26/2022 din 10.02.2022, cu majoritate de voturi, s-a exprimat acordul pentru modificarea structurii Procuraturii Generale, procuraturilor specializate și procuraturilor teritoriale. Se atestă că hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-26/2022 din 10.02.2022, a fost motivată prin faptul, că „atât cadrul normativ relevant, cât și situația factologică generează contextul imperativ aferent necesității operării modificărilor de amploare în structurile Procuraturii, potrivit argumentelor expuse”. La fel, s-a indicat că, „soluția propusă de către Procurorul general interimar este rezonabilă și întrunește criteriile utilității și eficienței, bazându-se pe analiza echilibrului în activitatea sistemului Procuraturii”.

11. Considera reclamanta că, acordul eliberat de Consiliul Superior al Procurorilor pentru modificarea structurii Procuraturii, este unul viciat, iar hotărârea este ilegală, or, procedura de modificare a structurii Procuraturii a fost inițiată de o persoană, care în virtutea Legii, nu poate efectua astfel de acțiuni. În acest sens, menționa că Legea cu privire la Procuratură trasează o diferență clară între mandatul Procurorului General și mandatul Procurorului General interimar, și între competențele deținute. Or, Procurorul General este desemnat în baza rezultatelor unui concurs public, pe când, Procurorul general interimar este desemnat doar în două situații : (z) vacanța funcției de Procuror General și ii) suspendarea din funcție a Procurorului General.

12. A mai indicat reclamanta că conduita administrativă a Procurorului General interimar, în raport cu posibilitatea acestuia de a interveni în organizarea sistemului Procuraturii, este limitată și urmează a fi apreciată prin prisma circumstanțelor particulare, care diferă pentru fiecare caz separat. Întinderea acestor competențe este direct proporțională cu situația care a generat desemnarea Procurorului General interimar și conține un specific evident pentru cazul când titularul de mandat este suspendat din funcție în legătură cu pornirea în privința sa a unei cauze penale.

13. Potrivit aprecierilor Curții Constituționale, se acceptă o anumită marjă în care Procurorul General interimar are aceleași competențe ca și Procurorul General, însă această constatare trebuie integrată în linia de analiză făcută de

instanța de contencios constituțional, care s-a referit doar la situația când intervine vacanța funcției de Procuror General. După modificările din 24 august 2021 (Legea nr.102/2021), legiuitorul a introdus o situație nouă, în care poate fi desemnat Procurorul General interimar și anume - în cazul suspendării de drept a Procurorului General, situație juridică, care nu este echivalentă cu vacanța funcției și aplicarea în practică trebuie tratată cu prudența de rigoare. Respectiv, pentru situația nou introdusă urmează să se facă precizările corespunzătoare în sensul că mandatul Procurorului General nu s-a încheiat (suspendarea de drept din funcție nu reprezintă caz de încheiere a mandatului), acesta ar putea fi reluat în condițiile legii, iar modul în care se realizează interimatul funcției nu poate să afecteze un mandat titular, care a fost obținut în mod legitim și există așteptarea firească privind excluderea circumstanțelor care să ducă în mod artificial și/sau arbitrar la încetarea lui.

14. În aceste condiții rolul Procurorului General interimar se circumscrie unei întinderi mai reduse, fiind cert că acesta nu deține competența de a iniția procedura de modificare a structurii Procuraturii. La caz, se constată că procedura de reducere a statelor de personal, a fost inițiată de dl Dumitru Robu, care deține calitatea de Procuror general interimar, pe perioada suspendării din funcție a titularului acestei funcții - Alexandr Stoianoglo, situație ce denotă că Procurorul general interimar, Dumitru Robu nu era în drept să inițieze procedura de modificare a structurii Procuraturii Generale, inclusiv, nu deținea competența de a emite ordinul de preavizare a unor angajați în legătură cu reducerea statelor de personal. Or, competența de a interveni în structura organizațională a Procuraturii Generale, revine Procurorului General. O poziție similară poate fi regăsită și în hotărârea Curții de Apel Chișinău nr. 3-51/20 (2-19144646-02-3-19052020) din 22 iunie 2020, în conținutul căreia s-a statuat cu valoare de principiu, că „demersul Procurorului General interimar, privind eliberarea acordului scris pentru numirea în funcție de adjuncți ai Procurorului General interimar, depășește sfera „atribuțiilor manageriale/administrative”, avută în vedere de legislator la elaborarea normelor de drept enunțate. Or, modificarea echipei de lucru, precum și efectuarea demersurilor corespunzătoare, țin de atribuțiile titularului de drept al funcției de Procuror General, care, fiind investit în funcție își formează, după necesitate, echipa de lucru”. Cu aceste considerente, s-a impus concluzia că ordinul Procurorului general interimar nr. 355-p din 28.02.2022 „Cu privire la preavizarea angajaților în legătură cu modificarea structurii interne a Procuraturii”, în partea ce se referă la pct. 30 din Anexa nr. 1, este nul.

15. A menționat reclamanta că prin ordinul Procurorului General interimar nr. 354-p din 28.02.2022 „Privind modificarea Anexei nr. 1 la ordinul Procurorului General nr. 681-p din 15.06.2017”, s-a modificat structura internă și statul de personal al Procuraturii, aprobat prin ordinul Procurorului General nr. 681-p din 15.06.2017 „Privind structura internă, reședințele și statul de personal al sistemului Procuraturii”, potrivit Anexei nr. 1, parte integrantă a ordinului. Potrivit Anexei nr. 1 la ordinul Procurorului General interimar nr.

354-p din 28.02.2022 „Privind modificarea Anexei nr. 1 la ordinul Procurorului General nr. 681-p din 15.06.2017”, „Secția tehnologii informaționale și combaterea crimelor cibernetice”, a fost redenumită în „Secția combatere crime cibernetice”, iar unitățile de personal au fost reduse până la 3 funcții de procuror. La aceeași dată, Procurorul General interimar a emis ordinul nr. 355-p „Cu privire la preavizarea angajaților în legătură cu modificarea structurii interne a Procuraturii”, prin care, în conformitate cu prevederile art. 88 alin. (1) lit. b), art. 184 alin. (1) lit. a) Codul Muncii și art. art. 11 alin. (1) lit. f), k) din Legea cu privire la Procuratură, s-a dispus preavizarea privind încetarea raporturilor de serviciu/contractului individual de muncă, următorii angajați ai Procuraturii, după cum urmează potrivit listei din Anexa nr. 1, parte-integrantă a ordinului, iar la pct. 30 este indicat numele reclamantei Maria Vieru.

16. Este cert că, procedura inițiată de Procurorul general interimar prin ordinul nr. 355-p din 28.02.2022, este o procedură de reducere a statelor de personal, la realizarea căreia, angajatorul urma să respecte cu strictețe dispozițiilor art. 88 Codul Muncii. În speță, Procurorul general interimar a emis ordinul nr. 354-p din 28.02.2022 „Privind modificarea Anexei nr. 1 la ordinul Procurorului General nr. 681-p din 15.06.2017”, prin care s-a modificat structura internă și statul de personal al Procuraturii, aprobat prin ordinul Procurorului General nr. 681-p din 15.06.2017 „Privind structura internă, reședințele și statul de personal al sistemului Procuraturii”, potrivit Anexei nr. 1, parte integrantă a ordinului. Cu toate acestea, ordinul nr. 354-p din 28.02.2022 nu a fost motivat din punct de vedere „economic”, în preambulul acestuia nefiind executate careva mențiuni despre aspectul economic ce a generat reducerea statelor de personal.

17. A mai invocat că Procurorul General interimar a emis ordinul nr. nr. 355-p „Cu privire la preavizarea angajaților în legătură cu modificarea structurii interne a Procuraturii”, însă acest ordin a fost emis de o persoană care nu deținea competențe manageriale. Or, după cum s-a indicat supra, Procurorul general interimar nu poate să intervină în structura organizațională și în statele de personal ale Procuraturii Generale. Odată cu preavizarea în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal, va propune în scris salariatului preavizat un alt loc de muncă (funcție) în cadrul unității respective (cu condiția că astfel de loc de muncă (funcție) există la unitate, iar salariatul preavizat întrunește cerințele necesare pentru suplینirea acestuia).

18. A remarcat că Procurorul general interimar a propus reclamantei Maria Vieru o altă funcție, însă, toate propunerile făcute reclamantei, nu confirmă respectarea acestei dispoziții legale. Legiuitorul național a stabilit expres că în cazul reducerii statelor de personal, angajatorul urmează să propună în scris salariatului preavizat un alt loc de muncă (funcție) în cadrul unității respective, adică în cadrul Procuraturii Generale.

19. Or, După emiterea ordinului nr. 355-p din 28.02.2022, i s-a propus de a fi transferată în funcția de procuror în cadrul Procuraturii mun. Chișinău, funcție pe care nu a acceptat-o, deoarece, funcția propusă nu era din cadrul

Procuraturii Generale. Ulterior, i s-a propus transferul în funcția de procuror în cadrul PCCOCS, însă, nici această funcție nu a acceptat-o, deoarece, angajatorul era obligat să-i propună o funcție în cadrul Procuraturii Generale. La solicitările de a fi numită în funcție de procuror în cadrul Procuraturii Generale, reclamantei i s-a comunicat că nu există funcții vacante, însă, aceste afirmații ale angajatorului sunt neîntemeiate, or, în cadrul răspunsurilor oferite, nu a fost prezentată o listă a persoanelor care ocupau funcțiile de procuror din cadrul Procuraturii Generale.

20. A mai susținut că odată cu emiterea ordinului nr. 354-p și a ordinului nr. 355-p, Procurorul general interimar urma să dispună încetarea delegării procurorilor din procuraturile teritoriale, care activau în cadrul Procuraturii Generale, or, aceștia nu erau angajați ai Procuraturii Generale, dar ocupau o funcție în cadrul acesteia, pe perioada vacanței funcției. O atare operațiune nu a fost întreprinsă de către angajator. La alegerea persoanelor cărora urma să li se propună ocuparea unei funcții în cadrul Procuraturii Generale, după operarea modificărilor la statele de personal, angajatorul era obligat să propună noile funcții conform statelor de personal, procurorilor angajați în cadrul Procuraturii Generale, cu respectarea strictă a dispozițiilor legale ce se referă la dreptul preferențial.

21. În cadrul Procuraturii Generale activează mai mulți procurori care sunt delegați din procuraturile teritoriale sau procuraturile specializate. În această situație, de vreme ce a fost inițiată procura de reducere a statelor de personal, Procurorul general interimar urma inițial, să înceteze delegarea procurorilor respective în cadrul Procuraturii Generale și să propună, în mod preferențial, procurorilor din cadrul Procuraturii Generale, transferul în funcțiile ocupate de procurorii delegați. Or, inițial i s-a propus transferul în funcția de procuror în cadrul Procuraturii municipiului Chișinău, după care i s-a propus transferul în funcția de procuror în cadrul Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, fără a-i fi propus transferul într-o funcție din cadrul Procuraturii Generale, inclusiv într-o funcție de procuror din cadrul Procuraturii Generale, deținută de un procuror delegat.

22. Până la emiterea ordinului de eliberare din funcție, reclamantei nu i s-a propus transferul în funcția de procuror în Secția combatere crime cibernetice, deși, în cadrul acestei Secții există o funcție vacantă. Astfel, după aprobarea noii structuri interne a Procuraturii Generale, în cadrul Secției combatere crime cibernetice sunt 3 posturi de procuror, dintre care o funcție de procuror șef și două funcții de procuror în cadrul secției. Actualmente în cadrul Secției activează doi procurori, dintre care unul deține funcția de procuror-șef interimar al Secției, iar unul calitatea de procuror. Deci, concluziona reclamanta că în cadrul Secției în care a activat, există o funcție vacantă de procuror, însă nu i s-a propus transferul în această funcție.

23. Prin răspunsul din 28.04.2022 Procurorul general interimar a invocat că structura internă, reședințele și statul de personal al sistemului Procuraturii este modificată și funcția deținută de Maria Vieru nu se regăsește în noua structură,

însă aceste afirmații au un caracter declarativ. Or, potrivit Tabelului privind structura internă, reședințele și statul de personal al sistemului Procuraturii, în cadrul Procuraturii Generale a fost constituită Secția combatere crime cibernetice, care are aceleași competențe și atribuții funcționale deținute de reclamantă până la modificarea statului de personal. Motivele din care nu i s-a propus transferul în funcția de procuror în cadrul acestei secții, rămân a fi o enigmă până la moment. La fel, nu este clar de ce s-a optat pentru ocuparea unor funcții vacante în cadrul Procuraturii Generale de către procurori delegați, or, conform informațiilor de care dispune reclamanta, la data inițierii procedurii de reducere a statelor de personal, în cadrul Procuraturii Generale activau și au rămas să activeze cel puțin 6 procurori delegați, printre care Ivan Grosu, Nicolae Zanevici, Mariana Cherpec, Olesea Roșca, Ion Pripa și Alexandru Corețchi.

24. A mai susținut reclamanta că, nu este clar în baza căror criterii s-a condus Procurorul general interimar, atunci când a selectat procurorii cărora le-a propus o funcție în cadrul Procuraturii Generale, conform noii structuri interne a Procuraturii Generale și nu este clar dacă angajatorul a ținut cont de dispozițiile Codului Muncii atunci când a selectat persoanele cărora le-a propus să-și continue activitatea în cadrul Procuraturii Generale. După emiterea ordinului de preavizare, reclamantei Maria Vieru nu i-a fost acordată o zi lucrătoare pe săptămână pentru căutarea unui loc de muncă, reclamanta exercitându-și atribuțiile funcționale până la 3 mai 2022, ora prânzului, când i-a fost adus la cunoștință ordinul de concediere. Angajatorul nu a respectat nici această dispoziție legală, așa cum, după emiterea ordinului de preavizare a reclamantei, Procuratura Generală nu a prezentat Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă informațiile privind persoanele ce urmează a fi disponibilizate. De asemenea, nu a fost solicitată opinia consultativă a organului sindical privind concedierea Mariei Vieru.

25. Reclamanta a mai remarcat că, prin hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 41 din 24 februarie 2022, s-a declarat stare de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pentru o perioadă de 60 de zile. Prin aceeași hotărâre, s-a stabilit că pe perioada stării de urgență, Comisia pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova va emite dispoziții în vederea punerii în executare a următoarelor măsuri : [...] 14) interzicerea demisiei lucrătorilor, cu excepția cazurilor prevăzute de actele normative, pentru această perioadă. Prin hotărârea Parlamentului nr. 105 din 21.04.2022, starea de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova, declarată prin Hotărârea Parlamentului nr. 41/2022, s-a prelungit cu 60 de zile începând cu data de 25.04.2022. Dispozițiile normative enunțate, interzic demisia lucrătorilor, indiferent de temei, cu excepția cazurilor prevăzute de actele normative, care permit demisia în această perioadă. Concedierea din funcție s-a realizat în perioada stării de urgență, instituită prin hotărârea Parlamentului R.M. nr. 41 din 24 februarie 2022 și prelungită prin hotărârea Parlamentului R.M. nr. 105 din 21 aprilie 2022. Astfel, eliberarea din funcție s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor

imperative ale legii, care stabilesc prohibiția demisiei lucrărilor pe perioada stării de urgență.

26. Totodată a mai invocat că, până la 31.12.2022 a fost instituit moratoriu la angajarea personalului, inclusiv în cadrul Procuraturii Generale (Hotărârea Guvernului nr. 475 din 29 decembrie 2021), care către data de 31.11.2021, avea un număr total de 247 funcții vacante. Astfel, odată ce a fost instituit moratoriu la angajări, Procuratura Generală nu putea dispune angajarea unor altor persoane în cadrul Procuraturii Generale. Făcând trimitere la prevederile art. 11 alin. (1) lit. f), art. 56 lit. b), art. 58 alin. (1) lit. b) și alin. (2), art. 62 alin. (5) din Legea cu privire la Procuratură, art. 119 Codul Muncii, art. 6 alin. (4), art. 58 alin. (1) lit. b), alin. (2) din Legea privind declararea averii și intereselor personale, art. 11 alin. (1) lit. f), art. 56 lit. b) din Legea cu privire la Procuratură, reclamanta a invocat că Ordinul de concediere a reclamantei urmează a fi anulat, având în vedere faptul că, prin notificarea / răspunsul din 28.04.2022 i-a fost comunicat că în cazul în care va refuza de a fi transferată într-o altă funcție de procuror până la 29.04.2022, începând cu 3 mai 2022, va fi eliberată din funcția de procuror.

27. Drept urmare, prin ordinul contestat, contrar operațiunii administrative din 28.04.2022, a fost eliberată din funcția de procuror la 03.05.2022, de la 29.04.2022. Este cert că angajatorul a admis erori la emiterea ordinului de concediere, stabilind în mod eronat că eliberarea din funcție operează de la 29.04.2022.

28. A reiterat reclamanta că la 03.05.2022 s-a prezentat la locul de muncă și a exercitat atribuțiile funcționale până la pauza de prânz, situație ce denotă că angajatorul în mod eronat a stabilit ultima zi de muncă, iar această eroare constituie temei de anulare a actului administrativ individual defavorabil contestat. În situația în care, reclamanta era eliberată din funcție pe motivul reducerii statelor de personal, aceasta beneficia de anumite garanții sociale, printre care dreptul de a beneficia de indemnizație de șomer, însă în legătură cu faptul că temeiul de concediere a fost indicat în mod ilegal, Maria Vieru a fost privată de dreptul și de posibilitatea de a beneficia de aceste garanții sociale.

29. A susținut că, Autoritatea publică posedă o marjă discreționară, în măsura în care nu afectează de o manieră nejustificată drepturile fundamentale ale persoanei, adică decizia discreționară trebuie să fie una convenită, concluzie ce se desprinde, în special, din prevederile art. 137 alin. (1) din Codul administrativ, potrivit căruia, autoritățile publice „trebuie” să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Prin urmare, Procurorul General interimar era obligat prin lege să își exercite discreția.

30. Astfel, reclamanta a invocat că Procurorul General interimar nu și-a exercitat cu bună credință dreptul discreționar în soluționarea procedurii administrative și emiterea actului administrativ contestat. Or, din actul administrativ individual defavorabil contestat nu rezultă nici un motiv obiectiv referitor la respingerea solicitării reclamantei privind numirea în funcție de

procuror în cadrul Procuraturii Generale, adică actul administrativ individual defavorabil contestat, nu conține în sine o motivare completă, clară, cu trimiteri la probe, această exigență urmând a fi realizată într-un mod suficient de explicit, condiție însă ce nu se atestă la caz. Principiul motivării impune necesitatea ca autoritatea care emite un act administrativ să arate, în mod expres, elementele de fapt și de drept care determină adoptarea deciziei respective. Motivarea reprezintă un element esențial pentru formarea convingerii cu privire la legalitatea și oportunitatea actului administrativ, constituind, totodată, o garanție a alegerii soluției optime de către organul de decizie. Amploarea și detalierea motivării depind de natura actului adoptat, iar cerințele pe care trebuie să le îndeplinească motivarea depind de circumstanțele fiecărui caz.

31. Motivarea urmărește o dublă finalitate: îndeplinește, în primul rând, o funcție de transparență în profitul beneficiarilor actului, care vor putea, astfel, să verifice dacă actul este sau nu întemeiat; permite, de asemenea, instanței să realizeze controlul său jurisdicțional, deci în cele din urmă permite reconstituirea raționamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia; desigur ea trebuie să figureze chiar în cuprinsul actului și să fie realizată de autorul său.

32. Or, Procurorul General interimar la emiterea ordinului de eliberare din funcție a reclamantei, pe pretinsul motiv de refuz de a fi transferată într-o altă funcție, trebuie să opereze doar atunci când a fost respectată procedura de reducere a statelor de personal, de preavizare a salariatului și de propunere a unei funcții echivalente celei deținută până la aprobarea noului stat de personal. Aceste obligații nu au fost respectate de către Procuratura Generală, situație ce denotă că ordinul de eliberare din funcție este neîntemeiat și nemotivat. Controlul judecătoresc efectiv impune instanței de judecată și obligația să verifice legalitatea actului administrativ individual și prin prisma respectării principiului proporționalității.

33. A mai remarcat reclamanta că, respingerea solicitării sale de a fi numită într-o funcție vacantă de procuror în cadrul Procuraturii Generale și eliberarea acesteia din funcție, contravine art. 21 alin. (3) și 29 din Codul administrativ. Or, scopul legitim urmărit de către Procurorul general interimar prin eliberarea din funcție a reclamantei, nu doar că nu este motivat, dar nici afirmat. Astfel, dacă este sau nu potrivită cu scopul legitim măsura de respingere a solicitării reclamantei de către pârât, nu poate fi apreciată din lipsă de elemente de fapt ce urmau au fi acumulate conform art. 22, 85 alin. (3) și 87 din Codul administrativ, dar și din lipsa scopului legitim, care nu numai că nu este enunțat, dar nici motivat, circumstanță care denotă încălcarea prevederilor art. 31 și art. 118 alin. (1) - (3) din Codul administrativ.

34. A solicitat reclamanta: anularea ordinului Procurorului general interimar nr. 355-p din 28.02.2022 „Cu privire la preavizarea angajaților în legătură cu modificarea structurii interne a Procuraturii”, în partea ce se referă la pct. 30 din Anexa nr. 1; anularea ordinului Procurorului general interimar nr. 845-p din

03.05.2022 „Cu privire la eliberarea din funcție”; anularea deciziei emisă în procedura prealabilă de Procuratura Generală cu nr. 18-139/22-6020 din 03.06.2022; restabilirea în funcția de procuror în Secția tehnologii informaționale și combaterea crimelor cibernetice din cadrul Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

35. Prin hotărârea din 10 aprilie 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de Vieru Maria împotriva Procuraturii Generale cu privire la anularea actelor administrative și restabilirea în funcție.

36. La data de 10 mai 2023, Maria Vieru a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, prin care a solicitat admiterea cererii de apel, casarea hotărârii contestate, cu adoptarea unei decizii noi de admitere integrală a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

37. Prin decizia din 05 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Vieru Maria și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 10 aprilie 2023.

38. În susținerea poziției sale instanța de apel a reținut că, procedura preavizării a fost respectată de către Procuratura Generală, fiind respectate garanțiile conferite de Codul muncii în raport cu Maria Vieru, precum și standardele internaționale în domeniul vizat. Or, acceptarea unei funcții și apoi refuzul de acceptare, denotă incertitudine în acțiunile reclamantei, care nu pot fi imputate angajatorului, iar o manifestare de voință de acceptare ar trebui să fie irevocabilă. Totodată argumentul apelului precum că, prima instanță a neglijat faptul că procedura de modificare a structurii interne a Procuraturii Generale ar fi fost viciată, fiind inițiată de un subiect activ necorespunzător, care nu deținea competențe de a demara o atare procedură, este nefundat.

39. De asemenea, Curtea de Apel Chișinău a respins ca nefondate trimiterile apelantei la hotărârea Curții de Apel din 22 iunie 2022, emisă în cadrul dosarului nr. 3-51/20. Or, chiar dacă apelanta pretinde că speța din hotărârea nominalizată este similară cu cea din prezenta cauză, acest fapt nu corespunde adevărului, întrucât în cauza nr. 3-51/20 obiect al controlului judecătoresc a constituit actul emis de Procurorul General interimar privind modificarea echipei de lucru a Procurorului General, adică a conducerii Procuraturii, în timp ce în speța examinată, obiect al controlului judecătoresc constituie dezacord cu ordinul Procurorului general interimar privind preavizarea angajaților în legătură cu modificarea structurii interne a Procuraturii. Or, după cum s-a relatat, modificarea structurii interne a

Procuraturii Generale a avut loc prin ordinul Procurorului General interimar nr. 354-p din 28.02.2022, iar ordinul nr. 355-p din 28.02.2022, contestat în prezenta speță, constituie un act administrativ emis de Procurorul General interimar ca urmare procedurii demarate prin Ordinul nr. 354-p din 28.02.2022. Nu poate fi reținut argumentul apelului că, instanța de fond nu a dat nici o apreciere și nici nu s-a expus pe marginea argumentului că concedierea apelantei a avut loc în perioada stării de urgență, când nu se admitea concedierea personalului.

40. Instanța de apel a respins și argumentul apelantei că, ordinul de concediere urmează a fi anulat, având în vedere faptul că prin notificarea/răspunsul nr. 15/i-dp/145 din 28 aprilie 2022, i-a fost comunicat că în cazul în care va refuza de a fi transferată într-o altă funcție de procuror până la 29 aprilie 2022, începând cu 3 mai 2022, va fi eliberată din funcția de procuror. Or, în ordinul nr. 354-p din 28 februarie 2022 s-a indicat expres că, acesta intră în vigoare la data de 03 mai 2022, data din care se încetează raporturile de serviciu cu angajații care au refuzat transferul într-o altă funcție, iar data de 29 aprilie 2022, indicată în pct. 1 al ordinului nr. 845-p din 03 mai 2022, la care face trimitere apelanta, se referă la data din care angajații urmau a fi transferați în alte funcții disponibile, propuse de angajator în legătură cu modificarea structurii interne a Procuraturii, dar nu la data încetării raporturilor de serviciu cu reclamanta.

41. Drept urmare, este neîntemeiat argumentul apelantei că, angajatorul la emiterea actului administrativ contestat nu a respectat prevederile art. 88 alin. (1) lit. h) din Codul muncii și nu a solicitat opinia consultativă a organului sindical privind concedierea apelantei. Astfel, a respins ca nefondat și argumentul apelantei că, odată cu emiterea ordinului nr. 354-p și a ordinului nr. 355-p, Procurorul general interimar urma să dispună încetarea delegării procurorilor din procuraturile teritoriale, care activau în cadrul Procuraturii Generale, întrucât aceștia nu erau angajați ai Procuraturii Generale, dar ocupau o funcție în cadrul acesteia pe perioada vacanței funcției.

42. A concluzionat instanța de apel că, alte argumente invocate de apelantă în susținerea poziției sale, nu pot fi reținute, deoarece se combat cu cele invocate mai sus și se referă la circumstanțele care au fost constatate și elucidate pe deplin de prima instanță, având la bază cumulul de probe, care au fost administrate și apreciate cu respectarea normelor de drept procedural și susținute de normele de drept material.

EXERCITAREA CĂII DE ATATC ÎN ORINE DE RECURS

43. La 08 decembrie 2023, Maria Vieru, a depus recurs împotriva deciziei din 05 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu pronunțarea unei decizii noi, prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată.

44. În motivarea recursului a susținut cele invocate în cererea de chemare în judecată și suplimentar a invocat că, decizia instanței de apel este arbitrară care se bazează pe aprecierea nerezonabilă a probelor.

45. A mai susținut recurența că controlul judecătoresc s-a limitat la verificarea superficială a existenței ordinului de modificare a structurii Procuraturii Generale și a ordinului de concediere al Mariei Vieru, fapt care a dus la emiterea unor acte judecătorești ilegale și neîntemeiate. Totodată, nu s-a verificat care anume funcții de fapt au fost reduse și cine din procurori care activau până la reorganizare în cadrul Secției tehnologii informaționale și combaterea crimelor cibernetice urma a fi eliberați din funcțiile respective, eliberând din funcție arbitrar și neîntemeiat pe recurentă. Consideră că instanțele judecătorești sunt obligate să asigure protecția efectivă a drepturilor apărute pe cale judiciară și, astfel, să verifice ce s-a întâmplat de fapt, dar nu ceea ce a fost reflectat în actele interne ale Procuraturii Generale vizate în prezenta speță.

46. Recurența a menționat că, instanțelor inferioare le-a fost probat faptul că aceasta a obținut rezultate finale ale evaluării procurorilor aprobate la ședința colegiului de evaluare a performanțelor procurorilor din 23.06.2018 și din 11.06.2018 mai mari decât colegul ei Corneliu Lavciuc, menținut în funcție în cadrul secției nou create „Secția combatere crime cibernetice”. Cu toate că recurența a fost ilegal eliberată din funcția de procuror, funcția acesteia nu a fost redusă, dar în cazul concurenței de a fi lăsată la lucru, aceasta avea dreptul preferențial față de colegi de a ocupa funcția de procuror în cadrul Secției combatere crime cibernetice, însă, acesteia nici nu i s-a propus o altă funcție vacantă de procuror din cadrul altei secții a Procuraturii Generale.

47. Consideră că nici în instanța de fond și nici în cadrul judecării cauzei în ordine de apel, partea pârâtă nu a înlăturat dubiile de ilegalitate, ce planează asupra actului administrativ individual contestat. Respectiv concluzionând asupra acțiunii formulate, urma să fie în mod obligatoriu verificată starea de fapt și de drept în acest sens, or controlul judecătoresc efectiv impune instanței de judecată și obligația să verifice sub toate aspectele - legalitatea formală, cât și cea materială a actului administrativ individual.

48. La data de 18 martie 2024 Procuratura Generală a depus referință împotriva cererii de recurs declarate de Maria Vieru, prin care a solicitat respingerea recursului ca fiind inadmisibil.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

49. Art. 244 alin. (1) Cod administrativ prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

50. Art. 245 Cod administrativ relevă că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

51. Art. 245¹ din Codul administrativ prevede că:

(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

(3) Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit.d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.

52. Art. 246 alin. (1) și (2) Codul administrativ prevede că:

(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

53. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată recurentului la data de 19 ianuarie 2024, prin intermediul poștei electronice, fapt confirmat prin extrasul din poștă anexat la dosar (f.d.237, vol.1). Cererea de recurs a fost depusă la data de 15 februarie 2024. Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție, consideră că recursul este depus cu respectarea prevederilor art. 245 din Codul administrativ.

54. Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/ inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

55. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor

veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

56. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

57. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs de Maria Vieru, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Chișinău și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

58. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus de Maria Vieru, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

59. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

60. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

61. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

62. Completul de judecată al Curții Supreme de justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

63. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

64. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

65. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit.h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară ca inadmisibil recursul depus de Maria Vieru.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Ion Malanciuc